

KLAAR
om te
ROCKEN?

Perfect
VOOR FANS VAN
grappige
VERHALEN

Wat zou
jij doen als je
een ROCKSTER
was?

Geschreven en
geïllustreerd
door Tom McLAUGHlin
- met hem is het
altijd lachen

 ZING MEE MET 'KAT IN DE
AANVAL' VAN DE SUKOLZ

Hé yeah

Snel... HAAL... moeder!

Wat is dat toch voor herrie?

KAT IN DE AANVAL!

JAU-AU-AU-AU!

Het geluid is te HARD!
Zet die BEAT uit!

Dat KAN ik Niet!
Het GAAT Niet!

Sjoe! Sjoe! GA WEG!!!

KAAAAT in de
AAAAANVAL!

LIEFDE VOOR MUZIEK

Hallo, en welkom bij een nieuwe aflevering van *Waar zijn ze nu?*, met mij, jullie knappe en met prijzen overladen presentator Charlie James. En VANAVOND...’ Het geluid van aanzwellend tromgeroffel en trompetgeschal vormde de start van de openingsmelodie. ‘... praat ik met de beroemdste en mogelijk zelfs geruchtmakendste band in de muziekgeschiedenis. Ik mag exclusief aanwezig zijn bij hun grote *comeback*-optreden. Het is een verhaal over succes, roem en vriendschap. Over een stelletje amateurs die opeens de beroemdste muzikale act ter wereld werden. Maar ook het verhaal over hoe dit alles instortte tijdens die rampzalige avond van het Nationale Talentengala. Wat is er met de band gebeurd? Waar zijn ze

nu? Kijkers, let op, want sommige fragmenten bevatten verblindend felle lichtflitsen, vooral wanneer ik mijn perfecte, stralend witte tanden bloot lach,' zei Charlie met een brede glimlach die zijn perfecte, stralend witte tanden liet zien. 'Ennnnnn... DAAR GAAN WE!'

De rest van de openingsmelodie werd ingezet, en er waren een hoop actiebeelden te zien waarop Charlie James mensen achternazat met zijn camera, alsof hij een soort verslaggever-superheld was die beroemdheden uit vergane jaren opspoorde. Terwijl het programma in het hele land te zien was, leek het ineens een beetje stiller op straat. Misschien was het toeval, of misschien kwam het doordat iedereen vroeger naar huis was gegaan om het nieuwe hoofdstuk van dit bijzondere verhaal niet te hoeven missen. Het verhaal over twee vrienden die opeens de grootste, meest veelbelovende sterren ter wereld werden – en hoe ze dat allemaal in één klap weer kwijtraakten.

'Zo, jongens, zouden jullie ons kunnen vertellen hoe het allemaal is begonnen? Speelde muziek altijd al een belangrijke rol in jullie leven?' vroeg Charlie, die een microfoon voor twee twaalfjarige jongens hield. Levi zat met zijn rug naar een enorme spiegel en nam net een

slok uit een flesje fris. Om hem heen stonden bloemen en kaarten van mensen die hem succes wensten. Naast hem zat zijn beste vriend, Dex, omringd door elke fruitsoort die er maar bestond.

‘Ja, Charlie, het begon inderdaad allemaal met de muziek. We waren altijd al dol op muziek en hadden het gevoel dat we het daarin heel ver zouden schoppen. Je zou kunnen zeggen dat we een stel dromers waren.’ Levi glimlachte. ‘Dit optreden gaat er denk ik om dat we... Nou ja, dat we weer samenkomen na alles wat er is gezegd en gebeurd. Een poging om het perfecte einde te breien aan een te gekke droom.’

‘Daar heb je helemaal gelijk in, Levi. Het voelde altijd alsof er nog losse eindjes waren,’ stemde Dex in.

‘En hebben jullie het weer bijgelegd? Ik weet dat het niet altijd even soepel verliep tussen jullie,’ vroeg Charlie.

‘Ja hoor...’ antwoordden Levi en Dex tegelijk.

‘Alles is weer oké,’ zei Levi, die weer het woord nam. ‘Voor mij draaide het altijd al om andere mensen, om de band – of dat nou met vreemden of vrienden is. Er zit nu eenmaal geen “ik” in muziek, Charlie.’

‘Dat ligt eraan hoe je het bekijkt,’ zei Dex. ‘Er staat een “e” tussen, maar...’

‘Ja, oké, als je de “e” wegdenkt, staat er “ik” in muziek. Maar wat ik *bedoel* is dat ik het graag wil zien als een geschenk aan anderen, een echt supergaaf geschenk, snap je? Geen boekenbon of een fles badschuim, maar een echt gaaf geschenk, zoals een dolfijn. Ik denk graag aan dolfijnen als ik muziek maak. Ik denk dat ik heel graag dolfijnen wil redden.’

‘Zijn er soms niet genoeg dolfijnen?’ vroeg Dex.

‘Zijn er ooit te veel dolfijnen?’ reageerde Levi.

‘Nou ja, als het er zo veel zijn dat je niet eens meer over straat kunt lopen zonder de hele tijd over een dolfijn te struikelen, dan zijn er volgens mij te veel dolfijnen.’

‘En jij Dex? Maak jij ook muziek voor de dieren?’

vroeg Charlie, die de kluts een beetje kwijt was.

‘Ik maak muziek voor de fans,’ antwoordde Dex. ‘Zij zijn degenen die onze muziek kopen, of beter gezegd: kochten. Ik bedoel, ik geloof niet dat er ooit een dolfijn was die iets van ons heeft gekocht, toch?’

‘Zit je me nou belachelijk te maken?’ vroeg Levi. ‘Geef je dan helemaal niets om de olifanten en de dolfijnen?’

‘O, zijn het nou ook al olifanten? Ja, ik geef om alle dieren, maar net iets meer om de fans,’ beet Dex hem toe.

‘Maar goed...’ probeerde Charlie hen te onderbreken.

‘Wil je soms beweren dat ik niet om de fans geef?’ vroeg Levi verontwaardigd.

‘Ik zeg helemaal niets,’ zei Dex schouderophalend.

‘O, volgens mij zeg je meer dan genoeg! Dit is weer zo typisch voor jou, hè, dat gezucht en die stiltes. Denk maar niet dat ik dat niet merk, hoor. Ik zou maar oppassen als ik jou was...’

‘Oppassen? Hoezo? Wat wil je doen dan?’

‘Ik kan doen wat ik wil, dit is mijn band. Eén telefoontje en je bent er geweest!’ schreeuwde Levi.

‘Geweest? Hoe bedoel je: je bent er geweest? Dreig je soms me te laten afmaken, wil je me dood hebben? Dat

